Analize și opinii

Adrian Onciu: ANTONESCU EGAL IOHANNIS

Acum 9 minutes 5 Vizualizari 4 Timp de citire

În peisajul politic autohnon, Klaus Iohannis și Crin Antonescu sunt două fețe ale aceleiași monede liberale. Două fețe turnate în laboratoarele globalismului și lustruite cu sloganuri patriotice inepte, gen ”România lucrului bine făcut”, respectiv ”România, înainte!” (că înainte era mai bine).

Ambii au ajuns pe culmile puterii fie printr-o conjunctură favorabilă (Antonescu în calitate de președinte interimar, în 2012), fie în urma votului popular, în cazul lui Iohannis. Iar traseul lor politic a fost presărat cu o afinitate clară pentru agenda neomarxistă a Bruxelles-ului. Nu în ultimul rând, cei doi lideri s-au remarcat printr-o strânsă relație cu Dan Voiculescu, de la Trustul Intact. Antonescu a fost chiar partenerul lui Voiculescu în cadrul USL și beneficiază în prezent de promovare intensă la televiziunile mogulului, în timp ce Iohannis a avut o relație mai discretă, dar strategică.

Totuși, există o diferență notabilă (poate singura) între cei doi lideri liberali. Dacă Antonescu a fost și a rămas un orator care ar putea trezi la viață până și statuile din Parcul Cișmigiu, Iohannis a preferat tăcerea zen, ridicând mutenia la rang de politică de stat.

Antonescu, lider PNL în perioada 2009-2014, și Iohannis, propulsat în fruntea partidului după retragerea inexplicabilă a lui Crin, sunt arhitecți ai unui partid care gravitează pe orbita valorilor globaliste: piețe libere, multiculturalism și, desigur, o plecăciune adâncă în fața directivelor Ursulei von der Leyen. Amândoi au citit același manual editat de fundația lui George Soros, cu subcapitole dedicate integrării europene, prevenirii apocalipsei climatice, promovării minorităților de orice fel și luptei împotriva naționalismului de tip legionar.

Culmea tupeului și a demagogiei, acum Antonescu se prezintă în mesajele electorale drept ”patriot”. Critică Green Deal-ul, dar cu delicatețe, ca un elev care corectează profesorul fără să-l supere. Nu vrea război și promite că o va trage de ”codițe” pe Ursula von der Leyen ori de câte ori România va fi pusă în situații delicate.

Să amintim aici că Iohannis a fost un soldat extrem de disciplinat al agendei globaliste, chiar dacă implementarea directivelor Bruxelles-ului a dat mari bătăi de cap economiei românești. Colegul Antonescu și-a

Iohannis a fost uns rapid succesor, ca într-un ritual masonic de predare a ștafetei. Circulă informații potrivit cărora chiar Antonescu ar fi avut principalul rol în propulsarea primarului de Sibiu spre scena națională – deși, mai nou, Crin nu ezită să-l numească pe Iohannis ”slab, nepregătit și dăunător pentru România”.

Ironia e că amândoi au fost susținuți de aceleași cercuri de putere: coaliții PSD-PNL, baroni locali, servicii secrete și, nu în ultimul rând, ambasade occidentale care îi adoră pe liderii previzibili, corupți și slugarnici. Antonescu a fost co-arhitect al puciului din 2012 împotriva lui Băsescu, iar Iohannis a navigat cu grație prin apele tulburi ale coabitării cu PSD. Ambii știu să joace hora compromisului, chiar dacă Crin o face cu o retorică flamboiantă, iar Klaus cu un zâmbet chinuit de Mona Lisa în convalescență, după o beție cu whisky contrafăcut.

Dacă ar exista în București un club al marionetelor-globaliste, Antonescu și Iohannis ar fi membri de onoare. Programul electoral al lui Crin vorbește despre ”putere subtilă” și ”imagine națională” care să convingă, nu să forțeze – o pagină ruptă din manualul soft power al Occidentului. Iohannis, la rândul său, a fost un ambasador al ”României educate”. Un program teoretic esențial, dar care practic a însemnat mai multă aliniere la Bruxelles, în loc de reforme palpabile în beneficiul copiilor.

Cei doi liberali au o aversiune declarată față de naționalismul de tip ”mândru că sunt român”, preferând o identitate europeană difuză. O identitate care sună bine în discursuri, dar îi lasă pe foarte mulți români, în cel mai fericit caz, cu un gust de cafea foarte ieftină, de la automatul din colț.

Crin Antonescu și Klaus Iohannis sunt ca două vinuri proaste din același soi, dar cu etichete diferite: unul spumant, altul plat. Din orice sticlă ai bea, a doua zi te doare capul și îți vine să verși. Conexiunile lor pe linia ideologiei globaliste sunt evidente. Doar stilurile îi despart. Antonescu vrea să fie pilotul care repune pe traseu ”avionul România”, dar uită că amicul Iohannis tocmai a fost căpitan timp de un deceniu (ce-i drept, sub influența somniferelor), lăsând aeronava în picaj.

Rămâne de văzut dacă electoratul sorosist va fi sedus de discursul demagogic al lui Crin sau va tânji după tăcerea lui Klaus, votându-l pe Nicușor Dan.

Autor: **Adrian Onciu**

Despre autor

editor